

Ware Christelijke Religie

Vervolg van Hoofdstuk 4

DE HEILIGE SCHRIFT OF HET WOORD VAN DE HEER.

208. V. De geestelijke zin van het Woord zal voortaan aan niemand worden gegeven, tenzij hij in echte waarheden uit de Heer is.

De reden hiervan is deze, dat niemand de geestelijke zin kan zien, tenzij uit de Heer alleen, en tenzij hij uit de Heer in Goddelijke waarheden is.

Want de geestelijke zin van het Woord handelt over de Heer alleen en over Zijn rijk; en deze zin is het, waarin Zijn engelen in de hemel zijn, want deze zin is Zijn Goddelijk Ware daar.

Dit kan de mens geweld aandoen als hij in de wetenschap van de overeenstemmingen is, en hierdoor de geestelijke zin van het Woord uit eigen inzicht onderzoeken wil.

Want door enkele hem bekende overeenstemmingen kan hij die zin verdraaien en neerhalen om er ook het valse mee te bevestigen, en dit zou gelijk staan met het Goddelijk Ware geweld aan te doen, en zo dus ook de hemel, waarin dit woont.

Indien daarom iemand uit zichzelf en niet uit de Heer die zin wil openen, wordt de hemel gesloten, en wanneer de hemel gesloten is, ziet de mens niets van het ware, of hij is in geestelijke dingen onzinnig.

Een andere reden is ook deze, dat de Heer eenieder door het Woord leert, en Hij leert vanuit die erkentissen welke bij de mens zijn, en giet niet rechtstreeks nieuwe in.

Wanneer de mens daarom niet in Goddelijke waarheden is, of wanneer hij slechts in weinig waarheden en tevens in valsheden is, kan hij daarmee de waarheden vervalsen, zoals dit ook door iedere ketter ten aanzien van de zin zelf van de letter van het Woord gedaan wordt.

Opdat daarom niemand in de geestelijke zin zal binnentreden, en het echte ware, dat tot die zin behoort, zal verdraaien, zijn door de Heer wachters uitgezet, die in het Woord onder cherubim worden verstaan.

209. VI. Wonderbaarlijkheden over het Woord vanuit de geestelijke zin ervan.

In de natuurlijke wereld bestaat geen enkele wonderbaarlijkheid vanuit het Woord, aangezien de geestelijke zin daar niet verschijnt, en zoals dit in zichzelf is, wordt het niet door de mens innerlijk opgenomen.

Maar in de geestelijke wereld verschijnen wonderbaarlijkheden uit het Woord, omdat allen daar geestelijk zijn, en de geestelijke dingen de geestelijke mens aandoen, zoals de natuurlijke dingen de natuurlijke mens.

De wonderbaarlijkheden die in de geestelijke wereld vanuit het Woord bestaan, zijn talrijk; slechts enige daarvan zal ik hier vermelden.

Het Woord zelf blinkt daar voor de ogen van de engelen in de heiligdommen van de tempels zoals een grote ster, soms gelijk aan de zon, en uit de omringende stralenglans verschijnen ook als het ware de schoonste regenbogen; dit geschiedt, zodra het heiligdom wordt geopend.

Dat alle en elk van de waarheden van het Woord blinken, kon mij hieruit blijken, dat wanneer enig versregeltje uit het Woord op een papier wordt geschreven, en het papier in de lucht wordt geworpen, het papier zelf opblinkt in de vorm, waarin het gesneden is.

Vandaar kunnen de geesten door het Woord verschillende lichtende vormen voortbrengen, alsmede vormen van vogels en vissen.

Voorts wat nog wonderlijker is; wanneer iemand gezicht, handen of klederen, waarin hij gekleed is, wrijft tegen het open Woord, en ze tegen het schrift daarvan houdt, blinkt het gelaat zelf, de handen en de klederen alsof hij in een ster stond, waarvan het licht hem omvloeide.

Ik heb dit zeer vaak gezien en bewonderd.

Hieruit bleek mij, vanwaar het kwam, dat het aangezicht van Mozes lichtte, toen hij de ‘Tafels van het Verbond’ van de berg Sinai omlaag droeg.

Bovendien bestaan daar nog tal van andere wonderbaarlijkheden die vanuit het Woord zijn; zo bijvoorbeeld, indien iemand die in valsheden is, naar het op de heilige plaats liggende Woord kijkt, komt een donkerheid over zijn ogen, en vandaar schijnt hem het Woord zwart toe, en soms als met roet bedekt.

Indien hij echter het Woord aanraakt, volgt een ontploffing met een knal, en wordt hij in een hoek van de kamer geworpen, en ligt daar een uur lang voor dood.

Indien iets uit het Woord door iemand die in valsheden is op een papier wordt geschreven, en het papier omhoog naar de hemel wordt geworpen, dan volgt een dergelijke ontploffing in de lucht, tussen zijn ogen en de hemel, en het blad wordt aan stukken gescheurd en verdwijnt.

Hetzelfde vindt plaats, indien dit papier naar een engel, die vlakbij staat, wordt geworpen.

Dit heb ik vaak gezien.

Hieruit bleek mij duidelijk, dat zij, die in valsheden van de leer zijn, geen verbinding hebben met de hemel door het Woord, maar dat hun lezen daarvan onderweg vervloeit en vergaat als kruit dat in papier is gewikkeld en wordt aangestoken en in de lucht wordt geworpen.

Het tegenovergestelde geschiedt bij hen die in de waarheden van de leer door het Woord uit de Heer zijn; het lezen van het Woord door hen dringt door tot in de hemel, en maakt verbinding met de engelen daar.

De engelen zelf verschijnen, wanneer zij uit de hemel neerdalen, om beneden de een of andere zending uit te voeren, door kleine sterren omgeven, voornamelijk om het hoofd, hetgeen een teken is, dat de Goddelijke waarheden uit het Woord in hen zijn.

Verder bestaan in de geestelijke wereld dergelijke dingen als op aarde, maar alle dingen en de afzonderlijke dingen daar zijn vanuit geestelijke oorsprong; zo bestaat er ook goud en zilver, en bestaan er allerlei edelstenen, en hun geestelijke oorsprong is de zin van de letter van het Woord; daarvandaan is het, dat in de Openbaring de fundamenten van de muur van het nieuwe Jeruzalem beschreven worden door twaalf kostbare stenen.

De reden hiervan is deze, dat door de fundamenten van haar muur, de leerstellige dingen van de Nieuwe Kerk uit de zin van de letter van het Woord worden aangeduid.

Daarvandaan is het ook, dat in de efod van Aharon twaalf kostbare stenen waren, die Urim en Thummim werden genoemd, en dat door middel hiervan antwoorden uit de hemel werden gegeven.

Er zijn behalve deze nog tal van andere wonderbaarlijkheden uit het Woord, welke de macht van het ware daarin betreffen, welke macht zo ontzaglijk is, dat zij, wanneer die beschreven werd, alle geloof te boven zou gaan.

Want deze macht is van dien aard, dat zij daar bergen en heuvels omkeert, ze ver wegdraagt en in zee werpt, en dergelijke dingen meer.

Kortom, de macht van de Heer uit het Woord is oneindig.

III. De zin van de letter van het Woord is de basis, de samenhouder en bevatter van de geestelijke en hemelse zin ervan.

210. In al het Goddelijke is een eerste, een middelste en een laatste, en het eerste gaat door het middelste tot het laatste, en zo bestaat het en blijft het bestaan; vandaar is het laatste de basis.

Voorts is het eerste in het middelste, en door het middelste in het laatste; zo is dus het laatste de samenhouder; en aangezien het laatste de samenhouder en de basis is, is het ook de bevatter.

De wetenschapper zal begrijpen dat deze drie: einddoel, oorzaak en werking kunnen worden genoemd; verder ook: zijn, worden en bestaan, en dat het einddoel het zijn is, de oorzaak het worden en de werking het bestaan; dus dat in elk volledig ding een drieheid is, die genoemd wordt: eerste, middelste en laatste; en eveneens: einddoel, oorzaak en werking.

Wanneer men deze dingen begrijpt, begrijpt men eveneens, dat elk Goddelijk werk in het laatste volledig en volmaakt is; en ook dat in het laatste het al is, aangezien daarin de beide vorige tezamen zijn.

211. Hierdoor komt het, dat onder ‘drie’ in het Woord in de geestelijke zin het volledige en volmaakte wordt verstaan, voorts alles tegelijk.

Aangezien deze dingen door het getal drie worden aangeduid, wordt het in het Woord even vaak gebruikt, als iets dergelijks wordt aangeduid, zoals in de volgende plaatsen, ‘dat Jesaja naakt en barbevoets ging, drie jaren’, (Jesaja 20:3); ‘dat Jehovah driemaal Samuël riep, en dat Samuël driemaal tot Eli liep en dat Eli bij de derde maal verstond’, (1 Samuël 3:1 tot 8); ‘dat Jonathan tot David zei, dat hij zich verbergen zou in het veld drie dagen’; ‘dat Jonathan daarna terzijde van de steen drie pijlen schoot, en dat David zich daarna driemaal boog voor Jonathan’, (1 Samuël 20:5, 12 tot 42); ‘dat Elia zich driemaal uitmat over de zoon van de weduwe’, (1 Koningen 17:21); ‘dat Elia beval, dat zij water op het brandoffer zouden gieten driemaal’, (1 Koningen 18:34); ‘dat Jezus zei, dat het koninkrijk der hemelen gelijk is aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en verborg in drie maten meel, totdat het geheel gezuurd was’, (Mattheüs 13:33); ‘dat Jezus tot Petrus zei dat hij Hem driemaal verloochenen zou’, (Mattheüs 26:34); ‘dat Jezus driemaal tot Petrus zei: Hebt gij Mij lief’, (Johannes 21:15,16,17); ‘dat Jona was in de buik van de walvis drie dagen en drie nachten’, (Jona 1:17); ‘dat Jezus zei, dat men de tempel zou afbreken, en dat Hij die zou wederopbouwen in drie dagen’, (Mattheüs 26:61); ‘dat Jezus in Gethsemane driemaal bad’, (Mattheüs 26:39 tot 44); ‘dat Jezus ten derde dage wederopstond’, (Mattheüs 28:1), behalve in vele andere plaatsen, waar het getal drie genoemd wordt; en het wordt genoemd waar er gehandeld wordt over een voleindigd en volmaakt werk, aangezien dit door dat getal wordt aangeduid.

212. Er zijn drie hemelen: de hoogste, de middelste en de laagste.

De hoogste hemel vormt het hemelse rijk van de Heer; de middelste hemel vormt Zijn geestelijk rijk, en de laagste hemel maakt Zijn natuurlijk rijk uit.

Evenals er drie hemelen zijn, evenzo zijn er ook drie zinnen van het Woord: een hemelse, een geestelijke en een natuurlijke zin, waarmee ook die dingen samenvallen, die eerder in nr.

210 werden gezegd; namelijk, dat de eerste in de middelste is, en door de middelste in de laatste, geheel en al zoals het einddoel in de oorzaak en de oorzaak in de werking.

Hieruit blijkt duidelijk, van welke aard het Woord is, namelijk dat in de letterlijke zin ervan, die de natuurlijke is, een innerlijke zin gelegen is, die de geestelijke is en hierin de binnenste, die de hemelse zin is.

En dat zo de laatste zin, die de natuurlijke is, en de zin van de letter of de letterlijke zin wordt genoemd, de houder, en dus de steun en de omvatter van de twee innerlijke zinnen is.

213. Hieruit volgt dat het Woord zonder de letterlijke zin zou zijn als een paleis zonder fundament, dus als een paleis in de lucht en niet op het land, hetgeen er slechts een schaduw van zou zijn die verdwijnen zou.

Eveneens dat het Woord zonder de letterlijke zin ervan zou zijn als een tempel, waarin tal van heilige dingen zijn en in het midden het heiligdom, zonder dak en zonder muren, die er de omvatting van zijn; als deze ontbraken of weggenomen waren, zouden de heilige dingen van de tempel door dieven gestolen worden en door de beesten van het land en door de vogels van de hemel vernield, en op deze wijze zouden ze verstrooid worden.

Zo zou het Woord ook zijn als de tabernakel van de zonen van Israël in de woestijn, waarvan in het binnenste de ark van het verbond was, en in het midden daarvan de gouden kandelaar, het gouden altaar waarop het reukwerk lag, verder de tafel met de broden der aangezichten daarop, zonder de laatste dingen ervan, welke waren de voorhangen, gordijnen en zuilen.

Ja, zelfs zou het Woord zonder de zin van de letter ervan zijn als het menselijk lichaam zonder de bedekkingen ervan, die worden genoemd huiden, en zonder de steunsels, die beenderen worden genoemd; zonder al deze dingen zouden al de inwendige dingen van het lichaam uiteenvallen.

Het zou ook zijn zoals het hart en de long in de borst zonder hun omhulsel, dat het borstvlies wordt genoemd, en zonder steunsels die de ribben worden genoemd.

Of zoals de hersenen zonder de omhulsels ervan, die het dikke en het dunne hersenvlies worden genoemd, en zonder de algemene bedekking, samenhouder en bevatter, welke de schedel wordt genoemd.

Evenzo zou het gesteld zijn met het Woord zonder de zin van de letter ervan; daarom wordt bij Jesaja gezegd, dat 'Jehovah over alle heerlijkheid een bedekking scheidt', (Jesaja 4:5).

IV. Het Goddelijk Ware in de zin van de letter van het Woord is in zijn volheid, in zijn heiligheid en in zijn macht.

214. Dat in het Woord de letterlijke zin in zijn volheid, in zijn heiligheid en in zijn macht is, komt omdat de twee vorige of innerlijke zinnen, die de geestelijke en de hemelse worden genoemd, tegelijk zijn in de natuurlijke zin, die de letterlijke zin is, zoals eerder is gezegd in nrs. 210 en 212.

Maar op welke wijze die daar tegelijk zijn, zal verder gezegd worden.

Er bestaat in de hemel en in de wereld een opeenvolgende orde en een gelijktijdige orde.

In de opeenvolgende orde komt en volgt het een na het ander, van de hoogste dingen tot de laagste; in de gelijktijdige orde echter is het een naast het ander, van de binnenste dingen tot de buitenste.

De opeenvolgende orde is zoals een zuil met treden van de top tot de grond, maar de gelijktijdige orde is zoals een werk, dat met de omtrekken samenhangt van het middelpunt tot aan de laatste omtrekken.

Nu zal gezegd worden hoe de opeenvolgende orde in het laatste gelijktijdige orde wordt.

Dit vindt plaats op de volgende wijze: de hoogste dingen van de opeenvolgende orde, worden de binnenste dingen van de gelijktijdige orde; en de laagste dingen van de opeenvolgende orde worden de buitenste dingen van de gelijktijdige orde.

Het is vergelijkenderwijs zoals een zuil met treden, die, wanneer die ineenzinkt, een op een plat vlak samenhangend lichaam wordt.

Op deze wijze wordt het gelijktijdige uit het opeenvolgende gevormd, en dit in alle en elk van de dingen van de natuurlijke wereld, en in alle en in elk van de dingen van de geestelijke wereld, want overal is een eerste, een middelste en een laatste; en het eerste streeft en gaat door het middelste naar het laatste ervan.

Maar men moet goed begrijpen, dat het graden van reinheid zijn, waarnaar de ene en de andere orde plaatsvindt.

Nu wat het Woord betreft: het hemelse, het geestelijke en het natuurlijke gaan voort uit de Heer in opeenvolgende orde, en in het laatste zijn zij in gelijktijdige orde.

Op deze wijze nu zijn de hemelse en de geestelijke zin van het Woord tegelijk in de natuurlijke zin ervan.

Wanneer men dit heeft verstaan, kan men zien, hoe de natuurlijke zin van het Woord de samenhouder, de basis en de bevatter is van de geestelijke en hemelse zin ervan; voorts hoe het Goddelijk Goede en Goddelijk Ware in de letterlijke zin van het Woord in zijn volheid, in zijn heiligheid en in zijn macht is.

Hieruit kan blijken, dat het Woord in de letterlijke zin het Woord zelf is, want daarin is van binnen

geest en leven.

Het is dit wat de Heer zegt: 'De woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en leven', (Johannes 6:63) want de Heer sprak Zijn woorden in de natuurlijke zin.

De hemelse en de geestelijke zin zijn het Woord niet zonder de natuurlijke zin, want zij zijn als geest en leven zonder lichaam, en zij zijn, als eerder in nr. 213 werd gezegd, zoals een paleis dat geen fundament heeft.

215. De waarheden van de zin van de letter van het Woord zijn voor een deel niet naakte waarheden, maar schijnbaarheden van het ware, en als het ware gelijkenissen en vergelijkingen, genomen uit zulke dingen die in de natuur zijn en die dus zijn aangepast aan en geschikt gemaakt voor het bevattingsvermogen van eenvoudigen en ook van jongelui.

Maar aangezien het tevens overeenstemmingen zijn, zijn het de ontvangende vaten en woonplaatsen van het echte ware; en zijn het de vaten die het bevatten, zoals een kristallen beker een edele wijn, een zilveren schotel smakelijke spijsen bevat, en zoals de klederen die bekleden, bijvoorbeeld de windsels van een klein kind en een sierlijke gewaad voor een meisje.

Ook zijn ze zoals de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens, die in zich de gewaarwordingen en aandoeningen van het geestelijk ware bevatten.

De naakte waarheden zelf, die ingesloten, bijeen gehouden, bekleed en omgrepen worden, zijn in de geestelijke zin van het Woord, en de naakte goedheden zijn in de hemelse zin.

Maar dit zal uit het Woord verduidelijkt worden: 'Jezus zei: Wee u, gij schriftgeleerden en Farizeeën, want gij reinigt het uitwendige van de beker en van de schotel, maar de inwendige dingen zijn vol van roof en onmatigheid.

Gij blinde farizeeër, reinig eerst het inwendige van de beker en van de schotel, opdat ook het uitwendige rein zij', (Mattheüs 23:25,26).

Hier sprak de Heer door gelijkenissen, die tegelijk overeenstemmingen zijn, en Hij zei beker en schotel, en met beker wordt niet alleen het ware van het Woord bedoeld maar ook aangeduid, want onder de beker wordt de wijn verstaan, en door de wijn het ware aangeduid.

Onder de schotel wordt echter de spijs verstaan, en door de spijs wordt het goede aangeduid.

Daarom wordt door 'het inwendige van de beker en van de schotel reinigen' aangeduid: het reinigen van de innerlijke dingen van het gemoed, die tot de wil en tot de gedachte behoren, door het Woord.

Door de woorden 'opdat aldus het uitwendige rein zij', wordt aangeduid, dat zo dus de uiterlijke dingen, die de werken en de gesprekken zijn, gereinigd zijn; want deze ontlenen hun wezen daaraan.

Nog een voorbeeld: 'Jezus zei: Er was een zeker rijk mens, die gekleed was met purper en fijn lijnwaad, en hij verlustigde zich alle dag op luisterrijke wijze; en er was een zeker arm man, met name Lazarus, welke lag uitgestrekt tegen zijn voorhof, vol zweren', (Lucas 16:19,20).

Ook dit sprak de Heer door gelijkenissen en vergelijkingen, die overeenstemmingen waren, en geestelijke dingen bevatten.

Onder de rijke mens wordt de joodse natie verstaan, die rijk wordt genoemd, omdat zij het Woord had, waarin de geestelijke rijkdommen zijn.

Door het purper en het fijne lijnwaad, waarmee hij bekleed was, wordt het goede en het ware van het Woord aangeduid; door het purper het goede daarvan en door het fijne lijnwaad het ware daarvan.

Door zich alle dag op luisterrijke wijze te verlustigen wordt de verlustiging aangeduid, dat zij dit hebben, en daaruit tal van dingen in de tempels en synagogen horen.

Onder de arme Lazarus worden de naties verstaan omdat zij het Woord niet hadden.

Dat zij door de Joden veracht en verworpen waren, wordt daaronder verstaan, dat Lazarus lag uitgestrekt tegen de voorhof van de rijke.

Door 'vol zweren' wordt aangeduid: dat de naties vanuit onwetendheid van het ware in vele valsheden waren.

Dat de naties onder Lazarus werden verstaan, vond hierin zijn oorzaak, dat de Heer de naties liefhad, zoals Lazarus, die van de doden werd opgewekt, uit de Heer werd liefgehad, (Johannes 11:35,36), en Zijn vriend wordt genoemd, (Johannes 11:11), en met de Heer aan tafel aanzat, (Johannes 12:2). Uit deze beide plaatsen blijkt duidelijk, dat de waarheden en goedheden van de zin van de letter van het Woord zoals vaten zijn, en zoals klederen zijn voor het naakte goede en ware, welke beide in de geestelijke en in de hemelse zin van het Woord verborgen liggen.

Aangezien het Woord in de letterlijke zin van dien aard is, zo volgt hieruit, dat degenen die in de Goddelijke waarheden zijn en in het geloof, dat het Woord van binnen in zijn schoot het heilig Goddelijke is, en meer nog zij die in het geloof zijn, dat het Woord van dien aard is vanuit zijn hemelse en geestelijke zin, wanneer zij in verlichting uit de Heer het Woord lezen, de Goddelijke waarheden in het natuurlijk licht zien.

Want het licht van de hemel waarin de geestelijke zin van het Woord is, vloeit in het natuurlijk licht, waarin de zin van de letter van het Woord is, en verlicht het verstandelijke van de mens, wat het redelijke wordt genoemd, en maakt, dat hij de Goddelijke waarheden ziet en erkent, waar zij zich vertonen en waar zij verborgen liggen.

Deze waarheden vloeien met het licht van de hemel bij sommigen in, soms ook zonder dat zij het weten.

216. Aangezien het Woord in zijn diepste binnenste, vanuit de hemelse zin ervan, zoals een zachte vlam is, die ontsteekt, en in zijn middelste diepte, vanuit de geestelijke zin ervan, is zoals een licht dat verlicht, zo volgt daaruit, dat het Woord in zijn laatste, vanuit de natuurlijke zin ervan is, zoals een doorzichtig object, dat beide opneemt, en dat vanuit de vlam rood is als purper en vanuit het licht, blank als sneeuw.

Zo is het dus respectievelijk als een robijn en als een diamant; vanuit de hemelse vlam als een robijn en vanuit het geestelijk licht als een diamant.

Aangezien het Woord in de letterlijke zin van dien aard is, wordt het Woord in die zin verstaan:

1. Onder de kostbare stenen waaruit de fundamenten van het Nieuwe Jeruzalem bestonden.
2. Voorts onder de urim en de thummim op de efod van Aharon.
3. Ook onder de kostbare stenen in de Tuin van Eden, waarin, naar gezegd wordt, de koning van Tyrus geweest was.
4. Alsmede onder de voorhangen, gordijnen en zuilen van de tabernakel.
5. Desgelijks onder de uitwendige dingen van de tempel van Jeruzalem.
6. Dat het Woord in zijn heerlijkheid werd uitgebeeld in de Heer, toen Hij van gedaante veranderde.
7. Dat de macht van het Woord in laatsten werd uitgebeeld door de Nazireeërs.
8. Over de onuitsprekelijke macht van het Woord.

Maar deze punten moeten afzonderlijk worden toegelicht.

217. 1. **De waarheden van de zin van de letter van het Woord worden verstaan onder de kostbare stenen, waaruit de fundamenten van het Nieuwe Jeruzalem bestonden,** (Openbaring 21:17 tot 21).

Eerder in nr. 209 werd vermeld, dat er in de geestelijke wereld evenzeer kostbare stenen bestaan als in de natuurlijke wereld, en dat de geestelijke oorsprong ervan is vanuit de waarheden in de letterlijke zin van het Woord.

Dit schijnt ongelooflijk, maar toch is het de waarheid.

Vandaar komt het dat overal waar in het Woord kostbare stenen wordt genoemd, daaronder in de geestelijke zin waarheden worden verstaan.

Dat door de kostbare stenen, waarvan gezegd wordt, dat daaruit de fundamenten van de muur

rondom de stad het Nieuwe Jeruzalem gebouwd waren, de waarheden van de leer van de Nieuwe Kerk worden aangeduid, volgt hieruit, aangezien door het Nieuwe Jeruzalem de Nieuwe Kerk wordt verstaan ten aanzien van de leer vanuit het Woord.

Vandaar kan onder haar muur en onder de fundamenten van de muur niet anders verstaan worden dan het uitwendige van het Woord, dat de letterlijke zin is; want deze is het, waaruit de leer is en door de leer de Kerk; en deze zin is gelijk de muur met de fundamenten, die de stad omsluit en beschermt.

Ten aanzien van het Nieuwe Jeruzalem en haar fundamenten leest men het volgende in de Openbaring: ‘De engel mat de muur van de stad Jeruzalem 144 ellen, welke was de maat eens mensen, dat is, eens engels; en de muur had twaalf fundamenten met allerlei kostbaar gesteente versierd.

Het eerste fundament was: jaspis, het tweede saffier, het derde chalcedon, het vierde smaragd, het vijfde sardonyx, het zesde sardius, het zevend chrysoliet, het achtste beryl, het negende topaas, het tiende chrysopraas, het elfde hyacinth, het twaalfde amethyst’, (Openbaring 21:17 tot 20).

Dat de fundamenten van de muur twaalf in getal waren, en uit evenzoveel kostbare stenen samengesteld, komt omdat het getal twaalf alle dingen van het ware uit het goede betekent, hier daarom alle dingen van de leer.

Maar deze dingen, zowel als hetgeen in dat hoofdstuk voorafgaat en volgt, zijn tot in bijzonderheden verklaard en door overeenkomstige plaatsen uit het profetische Woord bevestigd; men zie het werk, ‘Apocalyps Onthuld’.

218. 2. De goedheden en waarheden van het Woord, in de zin van de letter ervan, worden verstaan onder Urim en Thummim op de Efod van Aharon.

De urim en de thummim waren op de efod van Aharon, door wiens priesterschap de Heer werd uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijke Goede en ten aanzien van het werk van de zaligmaking.

Door de klederen van zijn priesterschap of van zijn heiligheid werden de Goddelijke waarheden uit de Heer uitgebeeld; door de efod werd het Goddelijk Ware in zijn laatste, dus het Woord in de zin van de letter uitgebeeld, want dit is het Goddelijk ware in zijn laatste.

Vandaar werden door de twaalf kostbare stenen, met de namen van de twaalf stammen van Israël, die de urim en de thummim waren, de Goddelijke waarheden uit het Goddelijk Goede in haar gehele omvang uitgebeeld.

Hierover leest men bij Mozes: ‘Zij zullen de efod maken van hemelsblauw en purper, dubbel gedoopt scharlaken en fijn getweerd linnen; daarna zullen zij een borstlap van het gericht maken, gelijk het werk van de efod, en gij zult het met een vulling van steen vullen; vier rijen van steen: robijn, topaas, esmerald de eerste rij; smaragd, saffier en diamant de tweede rij; opaal, agaath en amethyst de derde rij; turkoois, onyx en jaspis de vierde rij.

Deze stenen zullen zijn naar de twaalf namen van de zonen van Israël; zegelgravingen naar hun naam zullen zij zijn voor de twaalf stammen; en Aharon zal op de borstlap van het gericht de urim en thummim dragen; en dat zij zijn op het hart van Aharon, als hij voor Jehovah ingaan zal’, (Exodus 28:6,15 tot 21,30).

Wat door de klederen van Aharon, door de efod, door het bovenkleed, het onderkleed, de tulbant en de gordel werd uitgebeeld, is in het te Londen uitgegeven werk ‘Hemelse Verborgenheden’, bij betreffend hoofdstuk verklaard.

Daar werd aangetoond, dat door de efod het Goddelijk Ware in zijn laatste werd uitgebeeld; dat door de kostbare stenen daarop de waarheden werden uitgebeeld, die doorschijnend zijn vanuit het goede; door twaalf in vierdubbele rij, al deze waarheden van de eerste tot de laatste; door de twaalf stammen, al de dingen van de Kerk; door de borstlap het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede in universele zin; door de urim en thummim de stralenglans van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede in laatste.

Want urim is lichtend vuur en thummim is stralenglans in de taal van de engelen, en ongereptheid in de Hebreeuwse taal.

Voorts dat antwoorden gegeven werden door de schakeringen van het licht en tevens door stille gewaarwording of door een levende stem en tal van dingen meer.

Hieruit kan blijken dat door deze stenen eveneens de waarheden uit het goede in de laatste zin van het Woord werden aangeduid; en de antwoorden uit de hemel worden ook door geen andere gegeven, want in deze zin is het Goddelijke, voortgaande, in zijn volheid.

219. 3. Dergelijke dingen worden verstaan onder de kostbare stenen in de Tuin van Eden, waarin de Koning van Tyrus, naar gezegd wordt, is geweest.

Men leest bij Ezechiël: 'Koning van Tyrus, gij, die uw maat verzegelt, vol van wijsheid, en volmaakt in schoonheid; gij waart in Eden, Gods tuin; alle kostbaar gesteente was uw deksel, robijn, topaas en diamant, tharschisch, sardonix en jaspis, saffier, chrysopraas en smaragd en goud', (Ezechiël 28:12,13).

Door Tyrus wordt in het Woord de Kerk aangeduid ten aanzien van de erkenningen van het goede en ware; door de koning wordt het ware van de Kerk aangeduid; door de Tuin van Eden, wordt de wijsheid en het inzicht vanuit het Woord aangeduid; door de kostbare stenen worden de waarheden aangeduid, die doorzichtig zijn vanuit het goede, zoals zij zijn in de letterlijke zin van het Woord.

En aangezien deze door stenen worden aangeduid, worden zij zijn deksel genoemd.

Dat de zin van de letter de innerlijke dingen van het Woord bedekt, zie men eerder in nr. 213.

220. 4. De waarheden en goedheden in laatste of uiterste, zoals die in de zin van de letter van het Woord zijn, werden uitgebeeld door de voorhangen, de gordijnen en de zuilen van de tabernakel.

Door de tabernakel, die door Mozes in de woestijn werd gebouwd, werd de hemel en de kerk uitgebeeld; daarom werd de vorm ervan uit Jehovah op de berg Sināi getoond.

Vandaar werden door alle dingen die in deze tabernakel waren, zoals de kandelaar, het gouden altaar voor het reukwerk, en de tafel waarop de broden der aangezichten lagen, waren, de heilige dingen van de hemel en van de kerk uitgebeeld en aangeduid.

En door het Heilige der Heilige, waar de Ark van het Verbond was, werd het binnenste van de hemel en van de Kerk uitgebeeld en vandaar aangeduid.

Door de Wet zelf, die op de twee tafels geschreven was, werd het Woord aangeduid, en door de cherubim daarboven werden de wachters aangeduid, opdat de heilige dingen van het Woord geen geweld zouden worden aangedaan.

Daar nu de uitwendige dingen hun wezen ontleen aan de innerlijke dingen en deze beide hun wezen aan het binnenste, dat hier de Wet was, zo werden de heilige dingen van het Woord door alle dingen van de tabernakel uitgebeeld en aangeduid.

Hieruit volgt, dat door de laatste dingen van de tabernakel, die de voorhangen, de gordijnen en de zuilen waren, die de bedekkingen, de samenhouders en de omvatters waren, de laatste dingen van het Woord werden aangeduid, welke de waarheden en goedheden van de zin van de letter ervan zijn.

Aangezien deze werden aangeduid, werden, 'alle voorhangen en gordijnen gemaakt van fijn getweerd linnen, en hemelsblauw en purper, en dubbel gedoopt scharlaken, met cherubim', (Exodus 26:1,31,36).

Wat door de tabernakel en door alle dingen die daarin waren in het algemeen en in het bijzonder werd uitgebeeld en aangeduid, is verklaard in het werk 'Hemelse Verborgenheden' over dit hoofdstuk van Exodus.

Daar werd aangetoond, dat door de voorhangen en gordijnen de uitwendige dingen van de hemel en van de kerk werden uitgebeeld, dus ook de uitwendige dingen van het Woord.

Voorts dat door fijn linnen of fijn lijnwaad het ware uit geestelijke oorsprong werd aangeduid; door

hemelsblauw het ware uit hemelse oorsprong; door purper het hemels goede; door dubbel gedoopt scharlaken het geestelijk goede; en door de cherubim de wachters van de innerlijke dingen van het Woord.

221. 5. Desgelijks werden door de uitwendige dingen van de tempel te Jeruzalem dingen uitgebeeld.

Dit komt, omdat evenzeer door de tempel als door de tabernakel de hemel en de kerk werd uitgebeeld, maar door de tempel de hemel, waarin de geestelijke engelen zijn, door de tabernakel daarentegen de hemel, waar de hemelse engelen zijn.

Geestelijke engelen zijn zij die in de wijsheid uit het Woord zijn, terwijl hemelse engelen diegenen zijn, die in de liefde uit het Woord zijn.

Dat door de tempel in Jeruzalem in de hoogste zin het Goddelijk Menselijke van de Heer werd aangeduid, leert Hij bij Johannes: ‘Breekt deze tempel, en in drie dagen zal Ik dezelve oprichten; Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam’, (Johannes 2:19,21); en waar de Heer wordt bedoeld, daar wordt ook het Woord bedoeld, aangezien Hij het Woord is.

Daar nu door de innerlijke dingen van de tempel de innerlijke dingen van de hemel en van de kerk, dus ook van het Woord, werden uitgebeeld, werden door de uiterlijke dingen ervan ook de uiterlijke dingen van de hemel en van de kerk uitgebeeld en aangeduid, dus ook die van het Woord, die tot de letterlijke zin behoren.

Ten aanzien van de uitwendige dingen van de tempel leest men, ‘dat zij werden gebouwd uit gehele, ongehouden steen, en uit cederhout van binnen; en dat al zijn wanden van binnen gegraveerd waren met cherubs, palmbomen en geopende bloemknoppen; en dat de vloer was bedekt met goud’, (1 Koningen 6:7,29,30).

Door al deze dingen worden eveneens de uitwendige dingen van het Woord aangeduid, die de heilige dingen van de zin van de letter zijn.

222. 6. Het Woord in zijn heerlijkheid werd uitgebeeld in de Heer, toen Hij van gedaante veranderde.

Men leest over de Heer, toen Hij voor Petrus, Jakobus en Johannes van gedaante veranderde, ‘dat Zijn aangezicht blonk gelijk de zon; dat Zijn klederen werden gelijk het licht; en dat Mozes en Elias werden gezien, met Hem sprekende; en dat een lichtende wolk de discipelen bedekte; en dat uit de wolk een stem werd gehoord, zeggende: ‘Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem’, (Mattheüs 17:1 tot 5).

Ik ben onderricht dat de Heer toen het Woord uitbeelde; door het aangezicht dat blonk als de zon, werd het Goddelijk Goede van Zijn Goddelijke Liefde uitgebeeld; door de klederen die werden gelijk het licht, het Goddelijk Ware van Zijn Goddelijke Wijsheid; door Mozes en Elias het historische en profetische Woord; door Mozes het Woord dat door hem geschreven werd en in het algemeen het historische Woord; en door Elias het gehele profetische Woord; door de lichtende wolk die de discipelen bedekte, het Woord in de letterlijke zin; daarom werd daaruit een stem gehoord, zeggende: ‘Deze is Mijn geliefde Zoon; hoort Hem’.

Want alle uitspraken en antwoorden uit de hemel geschieden nooit anders dan door laatsten, zoals zij in de zin van de letter van het Woord zijn: want zij geschieden in volheid uit de Heer.

223. 7. De macht van het Woord in laatsten werd uitgebeeld door de Nazireeërs.

Men leest in het boek Richteren over Simson, dat hij een Nazireeër was van moeders buik af, en dat zijn kracht in zijn haren bestond.

Door de Nazireeër en door het Nazireaat werd ook het hoofdhaar aangeduid; dat zijn kracht in de haren bestond, gaf hijzelf te kennen, zeggende: ‘Er is geen scheermes over mijn hoofd gekomen, want ik ben Nazireeër van mijn moeders buik af; indien ik geschoren word zo zal mijn kracht van

mij wijken, en ik zal zwak worden, en ik zal zijn als elk mens', (Richteren 16:17).

Niemand kan weten, waarom het Nazireaat, waardoor het hoofdhaar wordt aangeduid, werd ingesteld, en vanwaar het komt, dat Simson kracht had vanuit de haren, als hij niet weet, wat in het Woord door het hoofd wordt aangeduid.

Door het hoofd wordt het inzicht aangeduid dat de engelen en de mensen uit de Heer hebben door het Goddelijk Ware.

Vandaar wordt door de hoofdharen het inzicht in laatsten of uitersten vanuit het Goddelijk Ware aangeduid.

Aangezien dit door de hoofdharen werd aangeduid, was het een inzetting voor de Nazireeërs, 'dat zij het haar van hun hoofd niet zouden scheren, aangezien dit het Nazireaat van God op hun hoofd is', (Numeri 6:1 tot 21).

Daarom was het ook ingesteld, 'dat de hogepriester en zijn zonen hun hoofd niet zouden scheren, opdat zij niet sterven zouden en de toorn komen zou over het ganse huis Israël', (Leviticus 10:6).

Aangezien de hoofdharen vanwege deze betekenis, die vanuit de overeenstemming is, zo heilig waren, wordt de Zoon des Mensen, die de Heer is ten aanzien van het Woord, ook beschreven ten aanzien van de hoofdharen, namelijk 'dat zij waren gelijk als witte wol, gelijk sneeuw', (Openbaring 1:14); desgelijks, 'de Oude der Dagen', 'Terwijl ik [Daniël] bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder; Zijn kleed was wit als sneeuw en Zijn hoofdhaar blank als wol; Zijn troon bestond uit vuurvlammen, de raderen daarvan uit laaiend vuur..', (Daniël 7:9).

Aangezien de hoofdharen het ware in laatste betekenen, dus de zin van de letter van het Woord, worden degenen, die het Woord verachten, in de geestelijke wereld kaal; en omgekeerd verschijnen zij die het Woord hoog en heilig gehouden hebben, met fraaie haar.

Vanwege de overeenstemming geschiedde het, dat 42 knapen door twee berinnen verscheurd werden, omdat zij Elisa een kaalkop hadden genoemd, (2 Koningen 2:23,24).

Want Elisa beeldde de Kerk uit ten aanzien van de leer vanuit het Woord, en de berinnen betekenen de macht van het ware in laatsten.

Dat de macht van het Goddelijk Ware of van het Woord in de zin van de letter ligt, komt, omdat het Woord daarin in zijn volheid is, en omdat daarin de engelen van de beide rijken van de Heer en de mensen tegelijk zijn.

224. 8. Ten aanzien van de onuitsprekelijke macht van het Woord: nauwelijks iemand weet heden ten dage, dat er in de waarheden een bepaalde macht is; want men meent, dat het ware slechts een woord is, door iemand gesproken die macht heeft, en dat het daarom gehoorzaamd moet worden.

Dus dat het ware eigenlijk niet meer is dan een adem uit de mond en een klank in het oor.

Toch zijn het Ware en het Goede de beginselen van alle dingen in beide werelden, de geestelijke en de natuurlijke, en zij zijn het, waardoor het heelal geschapen werd en waardoor het heelal in stand wordt gehouden, en ook waardoor de mens gemaakt werd.

Daarom zijn deze twee het al in alle dingen.

Dat het heelal door het Goddelijk Ware is geschapen, wordt openlijk gezegd bij Johannes: 'In den beginne was het Woord, en God was het Woord; alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt die gemaakt zijn; en de wereld is door hetzelfde gemaakt', (Johannes 1:1,3,10).

Bij David: 'Door het Woord van Jehovah zijn de hemelen gemaakt', (Psalm 33:6).

Onder het Woord wordt in beide plaatsen het Goddelijk Ware verstaan.

Aangezien het heelal door dit Ware geschapen is, wordt het heelal daardoor ook in stand gehouden, want evenals bestaan een voortdurend ontstaan is, evenzo is de instandhouding een voortdurende schepping.

Dat de mens door het Goddelijk ware gemaakt is, komt, omdat alle dingen van de mens betrekking

hebben op het verstand en op de wil; en het verstand is het ontvangende vat van het Goddelijk ware, en de wil het ontvangende vat van het Goddelijk Goede.

Bijgevolg is het menselijk gemoed, dat uit deze twee beginselen bestaat, niets anders dan de geestelijk en natuurlijk georganiseerde vorm van het Goddelijk Ware en van het Goddelijk Goede; en de menselijke hersenen zijn die vorm.

En aangezien de gehele mens van zijn gemoed afhangt, zijn alle dingen die in zijn lichaam zijn, aanhangsels, die uit deze beginselen in werking worden gezet en leven.

Hieruit kan nu blijken, waarom God als het Woord in de wereld kwam en Mens werd; namelijk, dat dit geschiedde ter wille van de verlossing.

Want toen trok God door het Menselijke, dat het Goddelijk Ware was, alle macht aan Zich en wierp Hij de hellen, die tot aan de hemelen waar de engelen waren, waren opgeklommen, neer, onderwierp ze, en bracht ze onder Zijn gehoorzaamheid; en dit niet door een mondeling woord, maar door het Goddelijk Woord, dat het Goddelijk Ware is.

Daarna opende Hij tussen de hellen en de hemelen een grote afgrond, die niemand van de hel kan overschrijden.

Wanneer iemand dit tracht te doen, wordt hij bij de eerste schrede gemarteld zoals een slang die op een gloeiende ijzeren plaat of op een mierenhoop gelegd is; want duivels en satans storten zich, zodra zij van het Goddelijk Ware de geur bespeuren, terstond in de diepte, en werpen zich in holen en stoppen die zo zorgvuldig dicht, dat er geen spleet open staat.

Dit komt, omdat hun wil in boosheden en hun verstand in valsheden is, dus in dingen die tegenovergesteld zijn aan het Goddelijk Goede en het Goddelijk ware.

Aangezien de gehele mens, zoals gezegd werd, uit deze twee levensbeginselen bestaat, worden zij bij het voelen van het tegenovergestelde geheel en al van hoofd tot hiel zo zwaar getroffen.

Hieruit kan blijken, dat de macht van het Goddelijk Ware onuitsprekelijk is.

Aangezien het Woord dat in de christelijke Kerk is, de samenhouder van het Goddelijk ware in de drie graden is, zo is het duidelijk, dat dit het is, wat bij Johannes wordt verstaan, 'In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden', (Johannes 1:3,10).

Dat zijn macht onuitsprekelijk is, kan ik bevestigen door vele tot bewijs strekkende ervaringen in de geestelijke wereld; maar omdat die het geloof te boven gaan en ongelooflijk lijken, zie ik daarvan af ze aan te voeren; enige ervan vindt men evenwel eerder in nr. 209 vermeld.

Hieruit zal het volgende gedenkwaardige worden gegeven, namelijk dat de Kerk, die in de Goddelijke waarheden uit de Heer is, macht heeft over de hellen, en dat zij het is, waarvan de Heer tot Petrus zei: 'Op deze rots zal Ik Mijn Kerk bouwen, en de poorten van de hel zullen dezelve niet overweldigen', (Mattheüs 16:18); dit zei de Heer, nadat Petrus beleden had, 'dat Hij was de Christus, de Zoon van de levende God', (Mattheüs 16:16); want overal wordt in het Woord onder rots, de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware.

Wordt vervolgd.